

Zestawienie kandydatur na Bohatera Chorągwi Zachodniopomorskiej ZHP

Proponowany bohater Chorągwi
„LUDZIE MORZA”
Uzasadnienie zgłoszonej kandydatury
Uzasadnienie przedkładanej propozycji jest chyba dla wszystkich zrozumiałe. Pomorze Zachodnie, to przede wszystkim porty: Szczecin, Świnoujście, Kołobrzeg, Dziwnów. To okno na świat, które otworzyli szeroko rozumiani „Ludzie Morza”... rybacy, stocznioowcy, marynarze floty handlowej, żeglarze a także Marynarka Wojenna RP. Rybacy, marynarze i stocznioowcy swoją ciężką pracą zbudowali to, czym dzisiaj dysponuje nasze pokolenie. Mało tego, doprowadzili do demokratycznych zmian ustrojowych pokojowymi metodami. Żeglarze, to chluba naszego regionu. Nazwiska takich kapitanów jak m.in. Jerzy Siudy, Andrzej Urbańczyk, Wojciech Jacobson, Kuba Jaworski, Andrzej Straburzyński, Kazimierz Haska czy wreszcie hm. Witold Bohdanowicz, znane są na całym świecie. To Oni wyznaczając wysokie standardy, profesjonalizm a przede wszystkim prezentując wielką pasję, doprowadzili do tego, że w naszych portach cumują dziś największe i najstawniejsze żaglowce z całego świata – a obok nich te pod polską banderą. I na koniec nasza Marynarka Wojenna. Dziś nowoczesna, strzegąca polskiej granicy na morzu ale też angażująca się w misje pokojowe i akcje ratowania życia, wpisuje się na trwałe w społeczny krajobraz Zachodniego Pomorza. Podsumowując... wszystko co najlepsze dali naszemu regionowi LUDZIE MORZA i w mojej opinii, będąc z nich dumni powinniśmy Ich uhonorować, przyjmując w nazwie Chorągwi.
Skrócony biogram bohatera
Ludzie Morza, to bohater zbiorowy. Trudno tu w skrócie zaprezentować jakiś biogram, bo przecież trudno opisać historię szczecińskich i świnoujskich żeglarzy, stocznioowców, rybaków czy marynarzy. Myślę jednak, że każdy z mieszkańców naszego województwa zna ich zasługi w okresie strajków „Solidarności” w latach osiemdziesiątych. Myślę, że zdecydowana większość wie czym dla nas były przedsiębiorstwa połowów dalekomorskich „Odra” i „Gryf” a obecnie czym jest Zespół Portów Szczecin-Świnoujście. Myślę także, iż nazwy jachtów „Perun”, „Radogost”, „Chrobry”, „Piana”, „Śmiały”, „Conrad”, „Bumerang”, „Cetus czy „Fryderyk Chopin” mówią same za siebie w żeglarskim świecie.

Proponowany bohater Chorągwi

Książęta Pomorscy

Uzasadnienie zgłoszonej kandydatury

Poszukując kandydata na bohatera chorągwi powinniśmy, w mojej ocenie, przede wszystkim skupić się na odniesieniu do regionu Pomorza Zachodniego jako „małej ojczyzny”, i w konsekwencji poszukiwać tej osobistości wśród osób i gremiów mających wpływ i związek z historią i rozwojem Pomorza Zachodniego. Wpłynie to nie tylko na głębsze utożsamianie się harcerzy i instruktorów z bohaterem, ale także pozwoli na rozszerzenie oddziaływań wychowawczych na obszar historii i tradycji regionu.

Co prawda wybór bohatera mającego istotny wpływ na rozwój całego ruchu harcerskiego czy mającego istotne znaczenie dla historii Polski pozwoliłby na wzmocnienie ogólnego przekazu wychowawczego ZHP, to w mojej ocenie, ten obszar wychowania w ZHP realizowany jest już w ramach programów ogólnopolskich, albo częstokroć wpisany jest w programy zdobywania elementarnej wiedzy o ZHP (tak w przypadku wiedzy na temat kluczowych postaci historycznych - założycieli skautingu i harcerstwa, historii Polski, o których podstawowa wiedza zdobywana jest w ramach Próby harcerza, czy pierwszych stopni harcerskich). Należy także mieć na uwadze że dobry wychowawca harcerski nie pominie w toku realizowania programu wychowawczego wiedzy na temat postaci kluczowych nie tylko dla historii harcerstwa, lecz również historii Polski, a w konsekwencji niezasadne i niecelowe – z punktu widzenia możliwości rozszerzenia oddziaływań wychowawczych jakie daje zdobywanie imienia - byłoby powielanie tego przekazu.

Analogiczne podejście do kwestii zdobywania imienia, tj. wykorzystanie go jako sposobu na wzmocnienie (lub nawet wykreowanie) przekazu wychowawczego dotyczącego historii regionu i osobistości mających związek ze środowiskiem działania chorągwi, potwierdza praktyka pozostałych chorągwi ZHP, które, co do zasady, dokonują wyboru swojego bohatera spośród osób czy gremiów, które wywarły znaczący wpływ na funkcjonowanie społeczności lokalnej, mają z nią związek, czy z nich się wywodzą (por.: Chorągiew Gdańska ZHP im. Bohaterów Ziemi Gdańskiej, Chorągiew Warmińsko-Mazurska ZHP im. Grunwaldu, Chorągiew Wielkopolska ZHP im. Powstańców Wielkopolskich 1918/1919, Chorągiew Stołeczna ZHP im. Bohaterów Warszawy, Chorągiew Krakowska ZHP im. Tadeusza Kościuszki, Chorągiew Kielecka ZHP im. Stefana Żeromskiego itd.).

Jednocześnie – w ślad za ww. przykładami – wybór bohatera chorągwi nie powinien ograniczać się do działaczy harcerskich, w szczególności, gdy – jak w sytuacji Chorągwi Zachodniopomorskiej – brak jest osobistości, które wywarły znaczący i powszechny wpływ na rozwój ruchu harcerskiego na terenie całego obszaru dzisiejszego województwa zachodniopomorskiego.

W mojej ocenie, nic nie stoi także na przeszkodzie, aby patron chorągwi był bohaterem zbiorowym. O ile bowiem przyjęcie imienia konkretnej osoby pozwala w większym stopniu zidentyfikować się z nią – jej osobą, życiem, zasługami, to przyjęcie imienia bohatera zbiorowego nie musi oznaczać wykluczenia ani osłabienia tej identyfikacji. Można nawet stwierdzić, że w odniesieniu do bohatera zbiorowego możliwe jest podejmowanie szerszych programowo oddziaływań wychowawczych, a nadto, przy odpowiednim jego wyborze, wzmocnienie identyfikacji wspólnot lokalnych z patronem.

W powojennej historii Pomorza Zachodniego brak jest powszechnie znanej osoby, która miałaby wpływ na rozwój całego regionu, czy szczególnie wpływ na odrodzenie i funkcjonowanie ruchu harcerskiego na obszarze całego województwa. Powyższe uwarunkowane jest także zmianami administracyjnymi w 1999 r., kiedy województwo szczecińskie połączono z województwem koszalińskim i częściowo z obszarem województwa słupskiego. Również w przedwojennej historii

Pomorza Zachodniego, z uwagi na odmienną przynależność państwową regionu, ciężko jest poszukiwać patronów dla Chorałgi Zachodniopomorskiej ZHP.

Z uwagi na powyższe, godną rozważenia jest możliwość przyjęcia imienia bohatera zbiorowego-Książąt Pomorskich, a to z następujących względów:

- 1) Książęta Pomorscy byli ostatnimi przedwojennymi polskimi władcami terenów zbliżonych obszarem do dzisiejszego województwa zachodniopomorskiego,
- 2) brak jest powszechnie znanej polskiej osobistości związanej z rozwojem Pomorza Zachodniego, czy mającej wpływ na rozwój ośrodków lokalnych w których funkcjonują hufce Chorałgi Zachodniopomorskiej ZHP,
- 3) historia Pomorza Zachodniego jest zupełnie pomijana w nauce lekcji historii (poruszane są jedynie jej elementy związane z działaniami wojennymi władców Polski),
- 4) Książęta Pomorscy mieli wpływ na funkcjonowanie znacznej większości wspólnot lokalnych, w których obecnie funkcjonują jednostki harcerskie ZHP, w większości z nich znajdują się miejsca związane z ich działalnością (zamki, grody, pozostałości po nich, miejsca bitew), a zatem możliwa jest identyfikacja wspólnot lokalnych z bohaterem i podejmowanie działań wychowawczych wśród dzieci i młodzieży w miejscu ich zamieszkania,
- 5) w okresie władania Książąt Pomorskich dokonano chrystianizacji Pomorza Zachodniego (m.in. misja Ottona z Bambergu), co stanowi istotne wydarzenie historyczne, o którym pamięć kultywowana jest w poszczególnych regionach województwa, i pozwala na poszerzenie programu edukacyjnego o kwestie architektury sakralnej, historii religii itp.,
- 6) w części gmin istnieje silne przywiązanie do lokalnych osobistości Książąt Pomorskich (np. Barnim),
- 7) imię Książąt Pomorskich jest uniwersalne z punktu widzenia politycznego, historycznego, kulturowego,
- 8) przyjęcie imienia Książąt Pomorskich pozwoli na stworzenie materiału programowego wspierającego edukację dzieci i młodzieży na temat polskiej historii obecnych ziem województwa zachodniopomorskiego i ich „małych ojczyzn”; pozwoli na ustawiczne realizowanie programu edukacyjnego w środowisku lokalnym,
- 9) przyjęcie imienia Książąt Pomorskich zwiększy szansę na wsparcie finansowe tego przedsięwzięcia edukacyjnego - nie tylko z urzędów i instytucji o zasięgu wojewódzkim, lecz także lokalnym (gminnym, powiatowym).

Zdobywanie imienia Książąt Pomorskich powinno uwzględniać:

- a) opracowanie materiału wspierającego zdobywanie imienia w podstawowych jednostkach organizacyjnych (pomysły, konspekty zbiórek itp.),
- b) aktywność podejmowaną przez jednostki harcerskie w środowisku swojego działania (wizyty w miejscach związanych z bohaterem, zdobywanie wiedzy na temat lokalnych książąt i historii miejscowości, zdobywanie wiedzy na elementarne tematy związane z historią i kulturą średniowiecza),
- c) realizację projektów lokalnych jako elementów projektu ogólnowojewódzkiego (np. wytyczanie w obrębie swoich miejscowości fragmentów „wojewódzkiego szlaku turystycznego im. Książąt Piastowskich” łączącego wszystkie hufce ZHP i przebiegającego przez miejsca związane historycznie z osobami Książąt Pomorskich),
- d) współzawodnictwo drużyn w ramach opracowanej koncepcji programowej,
- e) realizację finalnego projektu scalającego obchody (zlot zwycięzców współzawodnictwa, dla drużyn wędrowniczych przebycie [np. w ramach wędrownej formy HAL] wytyczonego „wojewódzkiego szlaku turystycznego im. Książąt Pomorskich”).

Skrócony biogram bohatera

http://pl.wikipedia.org/wiki/Ksi%C4%85%C5%BC%C4%99ta_pomorscy

Książęta pomorscy - to władcy którzy rządili **Pomorzem** od co najmniej XI w.

Pomorze jest geograficznym i historycznym regionem w granicach północnej **Polski** i **Niemiec**, na południowym wybrzeżu **Bałtyku** po obu stronach **Odry** i sięga na wschodzie do **Wisły**, a na zachodzie do rzeki **Reknicy**.

W drugiej połowie **X wieku** Pomorze należało do **Polski**, ale **biskupstwo** w **Kołobrzegu** utworzone w **1000 r.**, zostało zniszczone około roku **1007**. Państwo pierwszych **Piastów** rozpadło się w latach 30. XI wieku, ale zostało ponownie zjednoczone przez **Kazimierza Odnowiciela**, który wygrał kilka bitew z **Mazowszanami** i **Pomorzanami** w **1047**. Według kroniki **Galla Anonima** panowanie nad Pomorzem stracił król **Bolesław Śmiały**.

Pierwszym pisanym śladem władców pomorskich jest wzmianka z **1046** o księciu **Siemomyśle** (Zemuzil dux Bomeranorum). Kronika **Galla Anonima** (napisana w **1113**) wspomina kilku książąt pomorskich: **Świętobora**, **Gniewomira** i nie nazwanego księcia obleganego w **Kołobrzegu**.

W wyniku trzech kampanii wojskowych w **1116**, **1119** i **1121** całe Pomorze zostało opanowane przez polskiego księcia **Bolesława Krzywoustego** i podzielone na cztery części: **Pomorze Gdańskie** z **Gdańskiem** znalazło się pod bezpośrednią kontrolą **Polski**, w której książę **Bolesław** ustanowił swojego namiestnika; **Pomorze Środkowe** ze **Słupskiem** i **Sławnem** stało się polskim **lennem** rządzonym przez księcia **Racibora**, a **Pomorze Zachodnie** z **Kamieniem**, **Kołobrzegiem** i **Białogardem** polskim **lennem** rządzonym przez księcia **Warcisława**. **Szczecin** i **Wolin** (**miasto**) były półniezależnymi republikami miejskimi podległymi władzy księcia polskiego.

Polscy namiestnicy **Pomorza Wschodniego** przekształcili się stopniowo w częściowo niezależnych książąt, którzy rządili do roku **1294**. W różnych okresach podlegali **Polsce** i **Danii**. Księstwo było okresowo podzielone na dzielnice ze stolicami w **Gdańsku**, **Białogardzie**, **Świeciu**, **Lubiszewie** i **Tczewie**.

Warcisław I, książę **Pomorza Zachodniego** został protoplastą dynastii **Gryfitów** rządzących księstwem do roku **1637**. Książętom udało się zebrać różne terytoria po obu stronach rzeki **Odry** i dlatego w różnych okresach byli **wasalami** **Polski** oraz **Cesarstwa Rzymskiego** (Królestwa Niemieckiego). Księstwo było okresowo podzielone na dzielnice ze stolicami w **Szczecinie**, **Wołogoszczy**, **Bardzie**, **Darłowie**, **Dyminie**, **Słupsku** i **Stargardzie**.

Wyspa **Rugia** (**Rana**) została podbita przez **Duńczyków** w roku **1168**, a lokalny władca **Jaromar I** dał początek dynastii książąt **rugijskich** rządzących księstwem jako **wasale** królów **duńskich** do roku **1325**. Potem księstwo **rugijskie** przypadło dynastii **zachodniopomorskiej**.

Proponowany bohater Chorągwi

SZARE SZEREGI

Uzasadnienie zgłoszonej kandydatury

Szare Szeregi były kryptonimem organizacji harcerzy. Zaslęgi wniesione do historii harcerstwa są niezaprzeczalne, a możliwość nadania imienia tej organizacji Chorągwi ZHP może być dowodem szacunku do działalności i historii jej członków podczas wojny i po wojnie. Wielu członków Szarych Szeregów, to bohaterowie środowisk harcerskich w całej Polsce, także w Chorągwi Zachodniopomorskiej. Wielu członków Szarych Szeregów swoje powojenne życie związało także z terenami Pomorza Zachodniego. Wśród członków tej organizacji jest wiele osób mogących służyć za wzór do naśladowania. Wielu członków tej organizacji dla obecnych młodych ludzi staje się autorytetami, które uosabiają cechy tak dzisiaj pożądane. Wśród tych bohaterów, praktycznie każdy harcerz jest w stanie znaleźć dla siebie kogoś, godnego naśladowania. Myślę, że taki zbiorowy bohater naszej Chorągwi, daje bardzo dużo możliwości we wskazywaniu pożądanych dróg, wartości i zachowań, a jednocześnie pozwala na długofalową pracę programową, możliwą do zaoferowania środowiskom harcerskim w kolejnych latach.

Skrócony biogram bohatera

https://pl.wikipedia.org/wiki/Szare_Szeregi

Szare Szeregi – kryptonim konspiracyjny Organizacji Harcerzy ZHP oraz potocznie, szerzej – całego Związku Harcerstwa Polskiego, w okresie okupacji niemieckiej i radzieckiej podczas II wojny światowej 1939–1945.

Szare Szeregi zostały powołane 27 września 1939 w Warszawie przez grono członków Naczelnej Rady Harcerskiej w mieszkaniu Stanisława Borowieckiego, Szefa Głównej Kwatery Męskiej, przy ul. Noakowskiego 12.

Szare Szeregi współpracowały z Delegaturą Rządu Rzeczypospolitej Polskiej na Kraj oraz Komendą Główną Armii Krajowej.

Organizacja harcerzy opierała się na strukturze przedwojennego ZHP, posługiwano się kryptonimami:

- Główna Kwatera – *pasieka*
- chorągwie – *ule*
- hufce – *roje*
- drużyny – *rodziny*
- zastępy – *pszczoty*.

Na czele organizacji harcerzy stał Naczelnik z Główną Kwaterą *Pasieką*.

Naczelnicy Szarych Szeregów:

- Florian Marciniak (27 września 1939 – 6 maja 1943)
- Stanisław Broniewski (12 maja 1943 – 3 października 1944)
- Leon Marszałek (3 października 1944 – 18 stycznia 1945).

Główna Kwatera kierowała w okresie najpełniejszego rozwoju pracą 20 chorągwi harcerskich.

Organizacja Harcerzy obejmowała (ze względów konspiracyjnych) początkowo jedynie młodzież powyżej 17 lat. Z czasem z powodu naporu młodych i konieczności zajęcia się nimi, rozpiętość wieku zwiększono. Z punktu widzenia programowego i metodycznego podzielono wówczas (najwcześniej w Warszawie – 3 listopada 1942) młodzież na 3 grupy^[1]:

Zawisza – 12-14 lat.

Drużyny „Zawiszy” nie brały w zasadzie udziału w walce bieżącej. Natomiast przygotowywały się do pełnienia służby pomocniczej, a nauką na tajnych kompletach – do odbudowy Polski po wojnie. Spośród służb pomocniczych, pełniących w okresie „przełomu”, najbardziej znana jest zorganizowana w czasie **powstania warszawskiego** **Harcerska Poczta Polowa**.

Bojowe Szkoły (BS) – 15-17 lat

Drużyny „BS” pełniły służbę w **małym sabotażu**, będącym akcją propagandową skierowaną do ludności polskiej (w Warszawie w ramach organizacji „**Wawer**-Palmiry”). Akcja obejmowała pisanie na murach, rozlepianie afiszy i nalepek, rozdawanie ulotek, kolportaż fikcyjnych dodatków nadzwyczajnych do gazet, podłączenie się do niemieckich megafonów, zrywanie niemieckich flag, usuwanie z wystaw i gablot niemieckich fotografii, gazowanie kin. Do najgłośniejszych akcji należy zdjęcie niemieckiej tablicy z pomnika **Mikołaja Kopernika** w Warszawie. Wykonywana przez drużyny BS akcja „N” była destrukcyjną akcją propagandową, skierowaną do Niemców, polegającą głównie na podrzucaniu dywersyjnych ulotek i gazetek. Drużyny BS uczestniczyły w akcji „**WISS**” („Wywiad – Informacja Szarych Szeregów”), polegającej na obserwacji niemieckich wojsk i ich ruchów. W ramach przygotowań do „przełomu” drużyny BS przechodziły przeszkolenie wojskowe, otrzymywały przydziały do jednostek AK (np. jako poczty dowódców, oddziały łączności i oddziały rozpoznawcze). Do okresu odbudowy przygotowywali się chłopcy z BS, podobnie jak z „Zawiszy”, ucząc się. W **powstaniu warszawskim** walczyli w **Śródmieściu** jako **kompania**, a w innych dzielnicach jako **plutony piechoty**.

Grupy Szturmowe (GS) – powyżej 18 lat

Drużyny „GS”, podporządkowane „**Kedywowi**” (Kierownictwu Dywersji) **AK**, pełniły służbę w „wielkiej dywersji”.

W **Warszawie** w sierpniu 1943 utworzono z nich **batalion „Zośka”**, którego trzecią kompanię wydzielono do zadań specjalnych („Agat”, później „Pegaz”). Wiosną 1944 powstał z niej **batalion Parasol**. Oddziały GS wykonały wiele akcji bojowych, w tym wysadzanie mostów kolejowych, pociągów, odbijanie więźniów (**akcja pod Arsenalem**, **akcja w Celestynowie**), zamachy na funkcjonariuszy aparatu terroru (**Kutschera**, **Koppe**, **Bürckl**, oraz odpowiedzialnych za katowanie Jana Bytnara „Rudego”: **Schultza** i **Lange**). Inne oddziały GS (np. **Chorągwi Radomskiej** i **Krakowskiej**) walczyły w oddziałach partyzanckich oraz prowadziły sabotaż kolejowy. Do „przełomu” oddziały GS przygotowywały się przez szkolenie w szkołach podchorążych (m.in. prowadzona przez Szare Szeregi **Szkoła Podchorążych Piechoty Rezerwy „Agricola”**) i szkolenie na kursach niższych dowódców (motorowe i saperskie). Do okresu odbudowy powojennej drużyny GS przygotowywały się kończąc naukę szkolną, podejmując tajne studia wyższe oraz samokształcenie (w tym tematykę tzw. ziem postulowanych). W okresie „przełomu” wiele oddziałów GS brało udział w walkach oddziałów AK, w tym w marszu na pomoc Warszawie. W **powstaniu warszawskim** **bataliony „Zośka”** i „**Parasol**” walczyły na Woli, Starówce i Czerniakowie, ponosząc straty sięgające 80%. Kompania „Rudy” batalionu „Zośka” została nazwana przez Komendanta Głównego **AK** najlepszą kompanią Armii Krajowej. **Batalion „Wigry”** walczył na Woli i Starówce.

Podstawowe zasady

Członków organizacji obowiązywało przedwojenne **Prawo i Przysiężenie Harcerskie**. Przysiężenie uzupełniono dodatkową **rotą** konspiracyjną:

„Ślubuję na Twoje ręce pełnić służbę w Szarych Szeregach, tajemnic organizacyjnych dochować, do rozkazów służbowych się stosować, nie cofnąć się przed ofiarą życia”.

Podstawową zasadą programu było **wychowanie przez walkę**. Program został sprecyzowany w koncepcji **Dziś, jutro, pojutrze**.

„Dziś” oznaczało okres konspiracji i przygotowanie do powstania

„Jutro” – otwartą walkę zbrojną z okupantem, powstanie

„Pojutrze” – pracę w wolnej Polsce

Działalność

Organizacja harcerzy prowadziła ponadto akcję „M”, usiłując oddziaływać na całą młodzież nieorganizowaną. Wydawała wiele pism, w tym pisma Głównej Kwatery: „**Źródło**”, później „**Dęby**”, „**Drogowskaz**”, „**Pismo Młodych**”, „**Brzask**”, wydawała liczne broszury i książki, m.in. „**O powołaniu naszego pokolenia**”, „**Wielka gra**”, „**Przodownik**” i „**Kamienie na szaniec**”. Wyszkoliła ok. 300 **instruktorów**.

Oddział specjalny – III Kompania Wydzielona (nazwy: „Agat” – „Pegaz” – [Parasol](#)). Zadaniem oddziału było likwidowanie szczególnie szkodliwych hitlerowców – głównie funkcjonariuszy [SS](#) lub innych wysokich oficerów niemieckich.

Organizacja harcerzy poniosła bardzo duże straty, m.in. 20 lutego 1944^[2] zginął prawdopodobnie w [obozie Gross-Rosen](#) twórca i pierwszy Naczelnik [Florian Marciniak](#) (aresztowany 6 maja 1943), w [powstaniu warszawskim](#) poległ zastępca Naczelnika [E. Stasiecki](#). Szare Szeregi zostały rozwiązane 17 stycznia 1945.

Ważniejsze akcje Szarych Szeregów

- [Akcja Wieniec](#) (I i II) – wysadzanie pociągów.
- [Meksyk II](#) – 26 marca 1943 – [Akcja pod Arsenalem](#) – odbicie 21 więźniów z niemieckiego konwoju policyjnego, w tym [Jana Bytnara](#) „Rudego”, który zmarł po trzech dniach od ran, jakie hitlerowcy zadali mu podczas przesłuchań. Po akcji zmarli również: „Alek” – [Aleksy Dawidowski](#) i „Buzdygan” – [Tadeusz Krzyżewicz](#). Dowódcą akcji był [Stanisław Broniewski](#) „Orsza”, a jego zastępcą [Tadeusz Zawadzki](#) „Zośka”.
- [Meksyk IV](#) – odbicie [Floriana Marciniaka](#) (akcja odwołana).
- [Celestynów](#) – 20 maja 1943 odbicie transportu więźniów do [Oświęcimia](#).
- [Akcja Kutschera](#) – 1 lutego 1944 – zamach (udany) na komendanta warszawskiej policji i [SS Franza Kutschere](#). Niemcy wstrzymali egzekucje dokonywane wcześniej publicznie na ulicach miasta.
- [Akcja Koppe](#) – nieudany zamach na szefa policji niemieckiej w Generalnym Gubernatorstwie.
- „[Taśma](#)” – [Sieczychy](#) – 20 sierpnia 1943 – likwidacja strażnic granicznych. Podczas tej akcji zginął [Tadeusz Zawadzki](#) „Zośka”.
- „[N](#)” – akcja propagandowa wśród Niemców osłabiająca ich ducha walki.
- „[M](#)” – akcja [Młodzież](#)

Proponowany bohater Chorągwi

hm Roman Łyczywek ps. „Mateusz”

Uzasadnienie zgłoszonej kandydatury

Proponuję kandydaturę Hm Romana Łyczywka „Mateusza”. Jestem przekonany, że hm Roman Łyczywek w dobie kryzysu autorytetów i konieczności szukania ich gdzieś daleko w historii jest osobą, której życie może śmiało zostać uznane za bohaterskie. Oddany przedwojennemu i okupacyjnemu harcerstwu. Współtwórca idei Szarych Szeregów. Żołnierz AK uczestnik Powstania Warszawskiego. Po wojnie ciągle wiemy ideom wolnościowym. Inwigilowany, szykanowany wreszcie aresztowany przez SB za tzw. działalność wywrotową. Nękany wielogodzinnymi przesłuchaniami. Człowiek niezłomny po wyjściu na wolność dalej zaangażowany w życie podziemne. W latach 80tych obrońca w głośnych procesach członków Solidarności. Gdyby zdobył uznanie, jest to jedyny bohater spersonalizowany którego życiorys jest doskonałym materiałem do pracy wychowawczej. Jednocześnie związany zarówno z harcerstwem jak i z naszym regionem. Są Szare Szeregi, jest Powstanie Warszawskie, działalność niepodległościowa, najnowsza historia. W oparciu o jego życiorys można pracować w wielu kierunkach. To, że nie jest bohaterem masowym, pokazuje że nawet jednostka przy ogromnej charyzmie, niezłomnym poglądom i szlachetnym wartościom żyjąca wcale nie tak dawno może stać się autorytetem.

Skrócony biogram bohatera

Roman Łyczywek, ur. 8 II 1916 w Odolanowie k. Ostrowa Wlkp., zm. 4 X 1994 w Szczecinie. Absolwent Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, kierunek prawo (1937) i ekonomia (1938), aplikacja adwokacka (1945), doktorat z prawa (1963).

1936 - 1937 drużynowy **14 PDH im. hetmana Stanisława Żółkiewskiego Szczep „Błękitna Czternastka** W 1937 stażysta konsularny w Ministerstwie Spraw Zagranicznych, konsulat w Tuluzie; 1938-1940 aplikant w kancelarii adwokackiej dr. B. Jagielskiego w Poznaniu; 1940-1942 referent p.o. z-ca naczelnika Wydz. Ogólnego w Zarządzie Miejskim w Radomiu; 1942-1944 pracownik Zakładów Philipsa w Warszawie (tajnie aplikant mec. Dembińskiego i Pawłowskiego). Podczas II wojny światowej harcmistrz, członek i współtwórca Szarych Szeregów, współorganizator i komendant Chorągwi Wielkopolskiej Szarych Szeregów (kryptonimy „Ul Przemysław”, „Ul Gniazdo”). Przy Kwaterze Głównej, współtwórca Wydz. Zachodniego Szarych Szeregów (ps Mateusz) przy Kwaterze Głównej, żołnierz ZWZ-AK, uczestnik Powstania Warszawskiego w Batalionie im. Jana Kilińskiego (Śródmieście); członek i działacz organizacji niepodległościowej Ojczyzna; działacz Polskiego Związku Zachodniego; 1945-1946 w Stronnictwie Pracy (zwolennik grupy Karola Popiela); w 1949 aresztowany, przez 3 mies. więziony bez aktu oskarżenia, z przesłuchaniami trwającymi nieprzerwanie przez 7 dni i nocy. 1945-1950 adwokat w prywatnej kancelarii adwokackiej w Szczecinie, radca prawny Zarządu Miejskiego w Szczecinie; 1950-1986 adwokat w Zespole Adwokackim nr 4 w Szczecinie; po 1963 także nauczyciel akademicki na Uniwersytecie Warszawskim, UAM i Uniwersytecie Łódzkim w zakresie sztuki wymowy. Członek Okręgowej i Naczelnej Rady Adwokackiej, patron wielu aplikantów adwokatury. 1978-1980 w kontakcie z KSS „KOR” i ROPCiO.

Od IX 1980 w „S”; radca prawny KZ „S” Pracowników Zakładów Poligraficznych w Szczecinie; honorowy doradca KKK Pracowników Poligrafii; w 1981 redaktor niezależnego tygodnika „S” poligrafów „Kwadrat”.

Po 13 XII 1981 obrońca w procesach działaczy „S”, m.in. Andrzeja Milczanowskiego, Edmunda Bałuki, Mariana Jurczyka i Jacky’ego Challota (francuskiego związkowca sądanego w Świnoujściu za przewożenie powielaczy dla podziemnej „S”); członek Komitetu Pomocy Internowanym (głównie pomoc prawna); 1982-1989 autor (ps. Saski, Grodzki) do pism podziemnych „Grota”, „Obrazu”. Od 1987 adwokat we własnej kancelarii adwokackiej w Szczecinie.

Autor i współautor ok. 700 publikacji, w tym *Zarysu historii adwokatury polskiej* (1978), *Historii adwokatury warszawskiej* (1983), inicjator i redaktor naczelną *Słownika Biograficznego Adwokatów Polskich* (1985).

Odnaczony Warszawskim Krzyżem Powstańczym (1983), Krzyżami Za Zasługi dla ZHP z Rozetą i z Mieczami, Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski (przez prezydenta RP na Uchodźstwie Kazimierza Sabbata), londyńskim Krzyżem AK, odznaką Zasłużony dla Adwokatury (1991)

Źródło: http://www.encyklopedia-solidarnosci.pl/wiki/index.php?title=Roman_%C5%81yczywek